

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **O.M.**
zastoupený Punktum, spol. s r. o.
sídlem sídlem Otická 758/19, P.O.BOX 29, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020 č. j. 39720/20/5300-21442-712715,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. V řízení se **pokračuje.**
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního úřadu ze dne 19. 10. 2020 č. j. 39720/20/5300-21442-712715 a rozhodnutí Finančního úřadu v Kopřivnici ze dne 13. 4. 2011 č. j. 47102/11/376920806066 a č. j. 46832/11/376920806066 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám společnosti Punktum, spol. s r.o., sídlem Otická 758/19, P.O.BOX 29, 746 01 Opava.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020 č. j. 39720/20/5300-21442-712715, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu v Kopřivnici ze dne 13. 4. 2011 č. j. 47102/11/376920806066 a č. j. 46832/11/376920806066, jimiž byly žalobci dodatečně vyměřeny daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2007 a sníženo penále. V podané žalobě žalobce vznesl námitku prekluze lhůty ke stanovení daně. Žalobce s odkazem na bod 44 napadeného rozhodnutí označil progresi prekluzivní lhůty za nezákonnou a protiústavní. Žalobce uvedl, že u zdaňovacího období 3. a 4. čtvrtletí 2007 nastává prekluze nejdéle do 10 let od počátku běhu lhůty, což je v případě DPH za 3. čtvrtletí 2007 od 1. 7. 2007 a v případě DPH za 4. čtvrtletí 2007 od 1. 10. 2007, takže prekluzivní lhůta 10 let běží nejdéle do 1. 7. 2017 a do 1. 10. 2017. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 2 Afs 79/2012, v němž NSS vyslovil, že objektivní desetiletá lhůta má nyní absolutní povahu a její stavení z důvodů vyplývajících z ust. § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) je tak vyloučeno. Dále žalobce zdůraznil, že podle ust. § 264 odst. 4 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) zůstává u obou zdaňovacích období zachován počátek lhůty, jak byl v r. 2007. Žalobce navrhl, aby vedle napadeného rozhodnutí byla zrušena také prvostupňová rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s.
2. Žalovaný ve vyjádření poukázal na rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2012 č. j. 9 Afs 72/2011-218, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2676/2012, ze dne 21. 3. 2018 č. j. 3 Afs 36/2017-85 a dále také na rozsudky sp. zn. 2 Afs 138/2018 či sp. zn. 3 Afs 80/2019, z nichž dovozuje nesprávnost právního názoru žalobce k běhu objektivní 10leté lhůty. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
3. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 27. 1. 2021 setrval na své dosavadní právní argumentaci.
4. Podáním ze dne 1. 4. 2022 žalobce navrhl přerušení řízení s ohledem na předložení právní otázky běhu 10leté prekluze k rozhodnutí rozšířenému senátu NSS, kdy věc je vedena pod sp. zn. 9 Afs 95/2021.
5. Krajský soud usnesením ze dne 12. 4. 2022 řízení v nyní posuzované věci přerušil do pravomocného skončení věci vedené u NSS pod sp. zn. 9 Afs 95/2021.
6. V označené věci NSS rozhodl rozsudkem ze dne 1. 11. 2023 č. j. 9 Afs 95/2021-64, a proto krajský soud rozhodl o pokračování v řízení (výrok I. tohoto rozsudku).

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 odst. 1 s. ř. s.) a byl vázán rozsahem žalobních tvrzení (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
8. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že prvostupňový správce daně částečně vyhověl odvoláním napadenými rozhodnutími odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům na DPH za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2007. Odvolací orgán odvolání proti napadeným rozhodnutím zamítl rozhodnutím ze dne 8. 11. 2011, které bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2014 č. j. 22 Af 2/2012-37 a věc byla vrácena žalovanému odvolacímu orgánu k dalšímu řízení. Další rozhodnutí o odvolání, jímž byla odvolání opět zamítnuta, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2016 č. j. 22 Af 5/2015-51 a kasační stížnost odvolacího orgánu proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 23. 6. 2017 č. j. 4 Afs 19/2017-62. Následné rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno dne 18. 9. 2017 a zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 9. 2019 č. j. 22 Af 140/2017-39 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení byl žalobce seznámen se správní úvahou týkající se výhod plynoucích pro něj z ust. § 98 odst. 2 daňového řádu před vydáním rozhodnutí prostřednictvím seznámení se se zjištěnými skutečnostmi a výzvy k vyjádření se ze dne 15. 11. 2019, na což reagoval podáním ze dne 21. 11. 2019. O odvolání žalobce a vypořádání jeho vyjádření ze dne 21. 11. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
9. V posuzované věci je zásadní právní otázka běhu objektivní desetileté lhůty pro stanovení daně ve smyslu ust. § 148 odst. 5 daňového řádu.
10. Podle ust. § 148 odst. 1 daňového řádu, daň lze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
11. Podle ust. § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu, lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem.
12. Podle ust. § 148 odst. 5 daňového řádu, lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odst. 1.
13. Podle ust. § 264 odst. 4 daňového řádu, běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ust. tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění

běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, stává běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

14. Podle ust. § 41 s. ř. s., stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popř. pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.
15. Při posouzení věci vycházel krajský soud z rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 11. 2023 č. j. 9 Afs 95/2021-64 (dále jen „rozsudek rozšířeného senátu NSS“), který dospěl k závěru, že: *„Pokud se v souvislosti se stanovením daně vede před soudem ve správním soudnictví řízení, které bylo zahájeno po 31. 12. 2010, nestaví se lhůta pro stanovení daně podle § 41 s. ř. s., ale podle § 148 odst. 4 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád. V tom případě se však nestaví nejdelší možná lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu.“*
16. Rozšířený senát NSS ve shora označeném rozsudku ve své úvaze k řešené právní otázce vyšel z intertemporálních pravidel obsažených v § 264 odst. 4 daňového řádu, jejichž ústavnost potvrdil také Ústavní soud (nález ze dne 15. 9. 2015 sp. zn. Pl. ÚS 18/14). Rozsudek rozšířeného senátu vysvětlil pravidla obsažená v § 264 odst. 4 daňového řádu takto:
První věta intertemporálního pravidla v § 264 odst. 4 vychází z koncepce tzv. nepravé retroaktivity. Na „staré“ právní vztahy se tak okamžikem účinnosti nové právní úpravy použijí nové právní normy, vznik těchto vztahů stejně jako práva z nich vzniklá před činností nové úpravy se však řídí úpravou starou. Konkrétně, na lhůty pro vyměření daně, které počaly běžet podle předchozí právní úpravy a k okamžiku účinnosti nového daňového řádu (1. 1. 2011) stále
běží, se od 1. 1. 2011 použijí pravidla o běhu a délce lhůt pro stanovení daně. Již jen z textu tohoto pravidla jasně plyne správnost závěrů předkládajícího devátého senátu. Použije-li se od 1. 1. 2011 na „starou“ (tedy již před rokem 2011 běžící) prekluzivní lhůtu § 148 daňového řádu, nutně to obnáší též použití jeho odstavce 5 o nejdelší desetileté lhůtě pro stanovení daně. Otázku použitelnosti § 41 s. ř. s. na rozběhlé prekluzivní lhůty z doby před rokem 2011 řeší druhá věta intertemporálního pravidla v § 264 odst. 4 daňového řádu (*účinky právních skutečností, které mají vliv na běh prekluzivní lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů*). Toto pravidlo mj. znamená, že byla-li žaloba (nebo kasační stížnost) podána před 1. 1. 2011, uplatní se ještě úprava § 41 s. ř. s. (ve spojení s § 47 zákona o správě daní a poplatků), po celou dobu řízení o této žalobě (nebo o kasační stížnosti) se proto prekluzivní lhůta staví a tomu odpovídající doba se nepočítá do maximální desetileté lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu. A naopak, byla-li žaloba (nebo kasační stížnost) podána 1. 1. 2011 či později, prekluzivní lhůta se nestaví podle § 41 s. ř. s., ale podle § 148 odst. 4 daňového řádu. V takovém případě však stavení lhůty neprodlužuje nejdelší možnou lhůtu pro

stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu (odst. 28-31 rozsudku rozšířeného senátu NSS).

17. Rozšířený senát NSS následně uzavřel, že ust. § 41 s. ř. s. může stavit lhůty pro stanovení daně jen započalo-li soudní řízení nejpozději do konce r. 2010. Pravidlo v § 41 s. ř. s. se tak stalo nepoužitelné na soudní řízení zahájená před správními soudy po 31. 12. 2010 (odst. 35 rozsudku rozšířeného senátu NSS).
18. V nyní souzené věci je mezi účastníky nesporné, že první žaloba byla žalobcem podána ke Krajskému soudu v Ostravě dne 19. 2. 2012 (vedena pod sp. zn. 22 Af 2/2012). Rozhodnutí napadené nyní projednávanou žalobou bylo vydáno dne 19. 10. 2020.
19. Krajský soud neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se měl v nyní souzené věci od výše citovaných závěrů rozsudku rozšířeného senátu NSS odchýlit. V případě souzené věci nejdelsí desetiletá lhůta pro stanovení daně uplynula po 10 letech od jejího počátku (tj. od 1. 7. 2007, resp. od 1. 10. 2007), tedy dne 1. 7. 2017, resp. dne 1. 10. 2017. Během soudních řízení zahájených až za účinnosti daňového řádu sice lhůta pro stanovení daně neběžela ve smyslu ust. § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu, toto stavení lhůty však nemělo vliv na uplynutí nejdelsí možné lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu.
20. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
21. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále náklady právního zastoupení, a to za tři úkony právní služby po 3 100 Kč a 3x režijní paušál po 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 ods. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náklady právního zastoupení byly zvýšeny v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku, kterou je zástupce žalobce povinen zaplatit na DPH, tj. na 12 342 Kč. Celkové náklady žalobce pak představuje částka 15 342 Kč.
22. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) zavázal soud žalovaného k úhradě nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů k rukám zástupce žalobce (ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.). Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ust. § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť ji má za přiměřenou možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může si oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

Ostrava 16. listopadu 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu